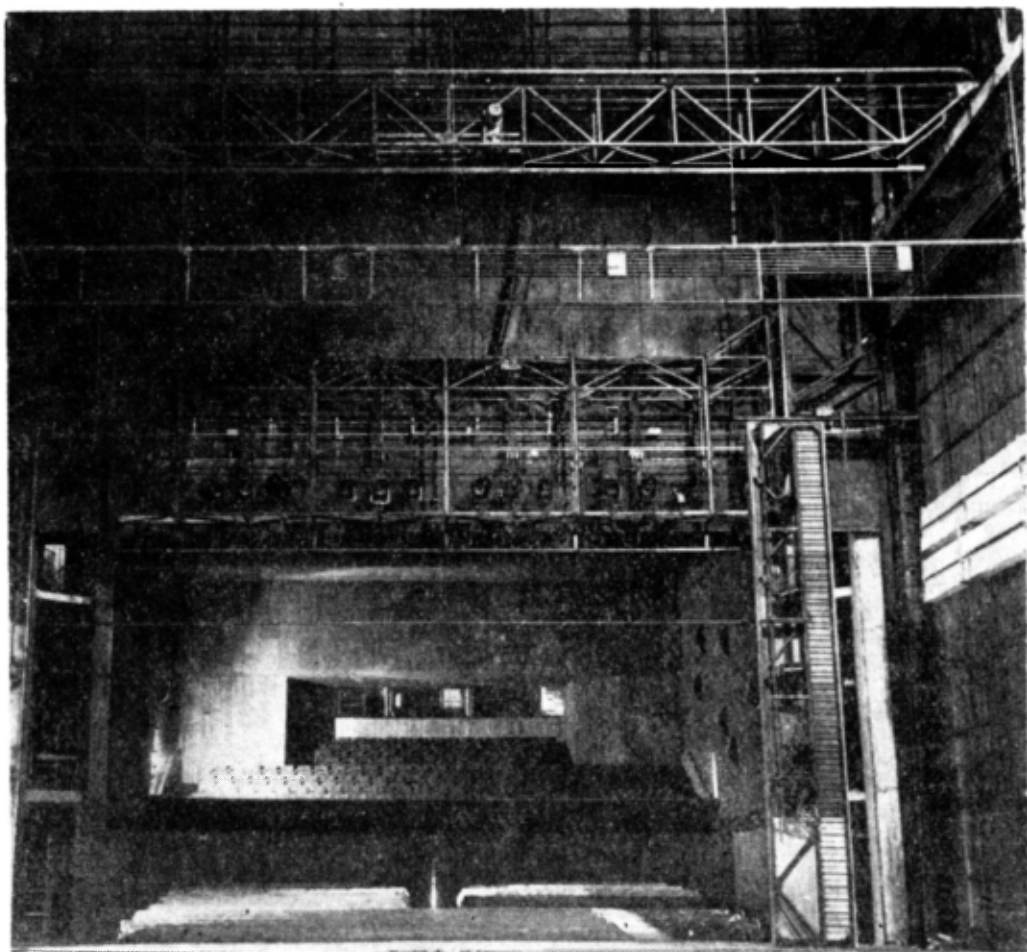

R E Î N T Î L N I R E

CU TEATRUL GIULEȘTI

Odată cu deschiderea stagiunii 1968—1969, Teatrul Giulești își va relua — în sfârșit — activitatea normală... Vreme de trei ani și-a prezentat — peregrin — spectacolele în diferite săli din Capitală și din țară, timp în care, „la sediu”, s-au efectuat lucrări de renovare și modernizare a clădirii teatrului, a scenei și sălii. Mereu prelungitele termene de dare în folosință a edificiului de lângă Podul Grant au afectat ritmul normal de lucru. Forțatele și fortuitele tribulații cărora Teatrul Giulești a

trebuie să le facă față — să nu uităm că în ciuda tuturor dificultăților, în această perioadă s-au scos totuși vreo douăsprezece premiere — au luat sfârșit. Teatrul dispune acum de una din cele mai frumoase și mai moderne săli din țară.

Iată câteva detalii tehnice care ne-au fost date de arhitectul Petre Pădureț, care s-a ocupat în mod deosebit de lucrările de construcție.

„Scena are acum o deschidere de 12 m și o adâncime de 18 m și dispune de asemenea, de o turnantă cu un diametru de 12 m, acționată electric. Două rînduri de culisante, cu deplasări laterale și spre fund, vor permite schimbarea decorurilor într-un timp foarte scurt. De altfel, mărirea scenei, atât pe laterale cât și în înălțime, va da posibilitatea montării concomitente a cel puțin două acte sau două tablouri, ceea ce va înlesni schimbarea completă a decorului în numai câteva secunde. În fine, cele 48 de contrabare, opt dintre acestea fiind mecanizate, vor asigura circulația pe verticală a decorurilor. Se adaugă la acestea un pod rulant (folosit în același timp și ca sursă de iluminat și ca element mobil pe verticală, pînă la jumătatea înălțimii scenei) și o pasarelă de lumini. De asemenea, s-a asigurat, din import, o excepțională orgă de lumini cu patru posibilități de prearanjare a luminilor. Întreaga instalație, condusă de la un pupitru de comandă, are 100 de circuite și va acționa cca. 70 de reflectoare. (Acest număr va putea fi extins la cca. 130, dar deocamdată se va lucra numai cu 70, deoarece nu au fost repartizate și altele.)

Grupul de regie tehnică cu comenzi automate și semiautomate va fi așezat în fundul sălii, la nivelul superior al balconului, și va permite o perfectă supraveghere a scenei în timpul desfășurării spectacolului. Între scenă și grupul de regie tehnică va funcționa un sistem de semnale optice și sonore.

Întreaga aparatură scenică, pentru mînuirea căreia cîțiva dintre tehnicienii teatrului nostru au urmat cursuri de specializare, va crea posibilități deosebite pentru montarea celor mai dificile și mai pretențioase spectacole.

Firește — ne-a spus în continuare arhitectul Petre Pădureț — n-au fost uitați nici spectatorii. Cei care au în minte vechea sală a Teatrului Giulești nu o vor mai recunoaște. S-au desființat balcoanele laterale, iar cele aproape 600 de locuri au fost dispuse în amfiteatru, ceea ce va asigura o vizibilitate perfectă din orice punct. Tapiseria și mocheta într-o culoare pastelată dau sălii un aer intim. Tratarea specială a pereților va asigura o acustică perfectă.

În sfârșit, holurile (cel de la parter a fost mult mărit), bufetul-bar, micul studio experimental (cca. 60—70 de locuri cu așezare variabilă) dispun de o instalație de ventilație, cu posibilități de climatizare.”

PUNCTE DE REPER LA RELUAREA ACTIVITĂȚII

„Așadar, cum bine se știe, în ultima vreme, Teatrul Giulești a fost nevoit să-și pregătească și să-și prezinte spectacolele în condiții improprii datorită vremelniceii sale absențe din sediul propriu.” De aici a început convorbirea cu Elena Deleanu, directoarea Teatrului Giulești, și cu Dinu Cernescu, regizor la același teatru, ceilalți colaboratori artistici ai teatrului fiind, în perioada anchetei noastre, în concediu.

„Implicațiile și complicațiile unei astfel de activități sînt multiple — ne-a spus Elena Deleanu. Aspectele care decurg de aici privesc raportul dintre prezent și trecut, dintre prezent și perspectivă, ridică probleme referitoare la structura colectivului și la justa distribuire a energiilor creatoare. În fine se readuce în discuție — problema problemelor — pulsul relațiilor noastre cu spectatorii. Este vorba deci de toate formele obișnuite și mai puțin obișnuite pe care le poate îmbrăca viața teatrului. Ne reluăm activitatea normală într-un moment în care problema publicului se pune din ce în ce mai acut. Sintem conștienți de asta. Din fericire însă, s-a schimbat ceva foarte important. Teatrul Giulești nu se mai află astăzi «undeva, la Podul Grant». În jurul lui s-a ridicat și s-a consolidat un cartier nou, nou din toate punctele de vedere. E prilejul cel mai bun de a ne debarasa completamente de «complexul-teatrului-departede-centru».

Pornim la lucru cu ideea că trebuie mai întii să ne recîstigăm publicul (deși sintem convinși că a rămas credincios teatrului nostru), și apoi să-l transformăm în spectator fidel pe mai recentul locuitor al cartierului nostru. Vom încerca de aceea

să conferim spectacolelor noastre un mai înalt grad de eficiență artistică, să le asigurăm o penetrație totală la public, deplină putere de convingere, cu alte cuvinte posibilitatea de a stimula nu numai emoția publicului, ci și gândirea sa.

Am putea numi asta «program»? Nu știu precis, poate că nu, deoarece un program nu poate exista în afara relațiilor concrete. Încercăm să ne formulăm mai degrabă un crez, adică un ideal estetic, cărui să-i subordonăm principiile organizatorice.”

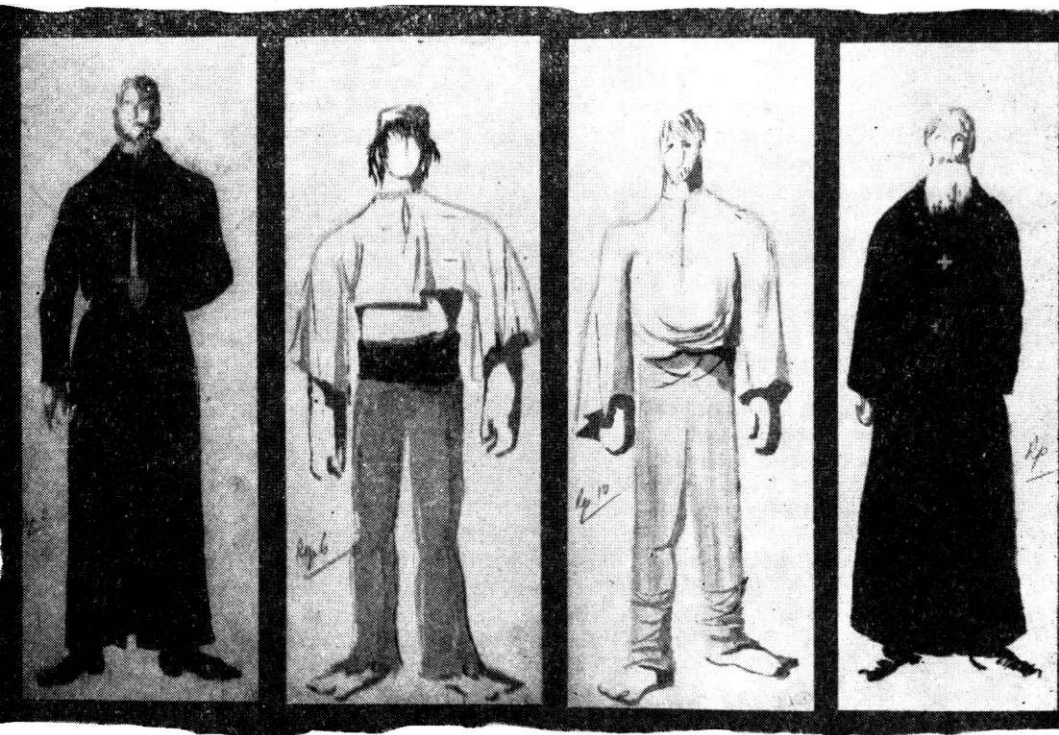
„Firește — intervine Dinu Cernescu — și pentru noi acest ideal ar fi, în ultimă instanță, teatrul-echipă, teatrul unitar, strins unit în jurul unei concepții unice, al unui spirit comun și al unor metode de lucru care să exprime acest spirit.

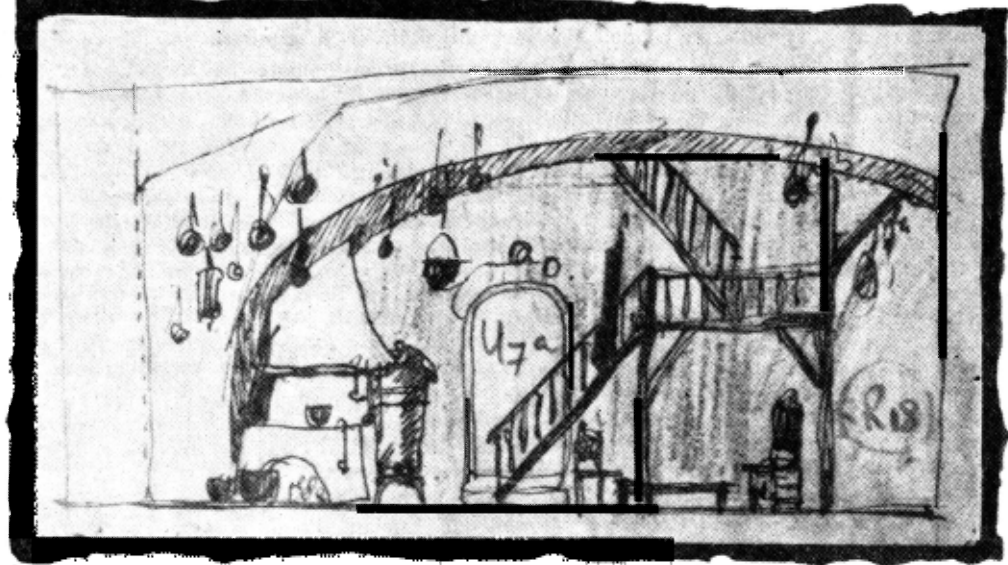
Deocamdată, ceea ce ne dorim foarte mult este ca spectacolele Teatrului Giulești să fie manifestări ale unui mod de teatru structurat pe o concepție limpede, directă, urmărind interpretarea larg accesibilă, contemporană, a unor opere de mare cultură și prestigiu.”

„Așa fiind — revine Elena Deleanu — acordăm aceeași atenție atât literaturii dramatice pe care o vom juca, cât și problemelor de interpretare și celor care țin de structurarea unei echipe. În perspectivă, firește, repertoriul nostru prevede o mare varietate de genuri, fără a prefera pe unul în defavoarea altuia. Comedia, drama, vodevilul, piesa polițistă sau piesa pentru copii, spectacolul muzical și tragedia s.a.m.d., sînt genuri care vor coexista, sperăm, armonios în repertoriul nostru.

Deocamdată — continuă Elena Deleanu — intenționăm ca în prima parte a stagiunii viitoare să montăm *Meșterul Manole* de Lucian Blaga, *Nunta lui Figaro* de Beaumarchais, *Cursa de șoareci* de Agatha Christie și *Un loc rămas liber* de Ionel

Sanda Mușatescu : costume le „Meșterul Manole“ de Lucian Blaga.

Vladimir Popov: schiță de decor pentru „Nunta lui Figaro” de Beaumarchais

Hristea, piesă premiată la recentul concurs de dramaturgie. Pe de altă parte, dorim să continuăm tradiția celor mai bune spectacole reprezentate pe scena Teatrului Giulești, montînd spectacole asemănătoare cu *Aristocrații*, *Domnișoara Nastasia*, *Baia*, *Domnul Puntilla și sluga sa Matti*, *Arturo Ui*, *Pălăria florentină*, pe care de altfel o și repunem pe afiș.”

„Obiectivul climatului de cultură năzuim să-l atingem nu doar în viața intimă a teatrului, ci și în jurul teatrului. Vrem — zice Dinu Cernescu — să diversificăm activitățile din teatru și să activizăm, să impulsionăm legăturile noastre cu publicul. Am vrea deci să facem din Teatrul Giulești ceea ce cred eu că trebuie să însemne un centru cultural. Înțeleg prin aceasta că relațiile cu publicul nu se vor mai limita doar la prezența sa în sala de spectacol. Cu mult înainte de începerea spectacolelor, în pauze, dar și la sfîrșitul reprezentațiilor, spectatorii care vor dori vor putea să-și petreacă timpul într-un mic bufet-bar, care va fi deschis în teatrul nostru. În concepția noastră, toate spațiile teatrului își vor căpăta valori polivalente. Astfel, holul teatrului va fi și o sală de expoziții, unde vor avea loc periodic vernisaje ale unor expoziții de artă plastică (iar în parcul din jurul teatrului vor fi expuse sculpturi). Aici vom invita să expună artiști consacrați sau tineri în plină afirmare și vom lua legătura cu diferite muzee pentru împrumutul unor opere de artă aflate în depozite. De asemenea, celălalt hol al teatrului va fi organizat ca un bar unde vor avea loc scurte recitaluri de poezie, seri de muzică, în care vom prezenta noile tendințe ale muzicii moderne, seri consacrate jazz-ului etc.

Firește, n-am exclus din preocupările noastre nici experimentul teatral, căruia vrem să-i dăm un conținut nou. Pentru aceasta, la ultimul etaj a fost amenajat un mic studio cu circa 60—70 de locuri, a căror așezare variază în funcție de necesitățile fiecăruia dintre spectacole. Ne propunem să fie un adevărat laborator în care actorii vor putea face un antrenament de diversificare a mijloacelor interpretative.

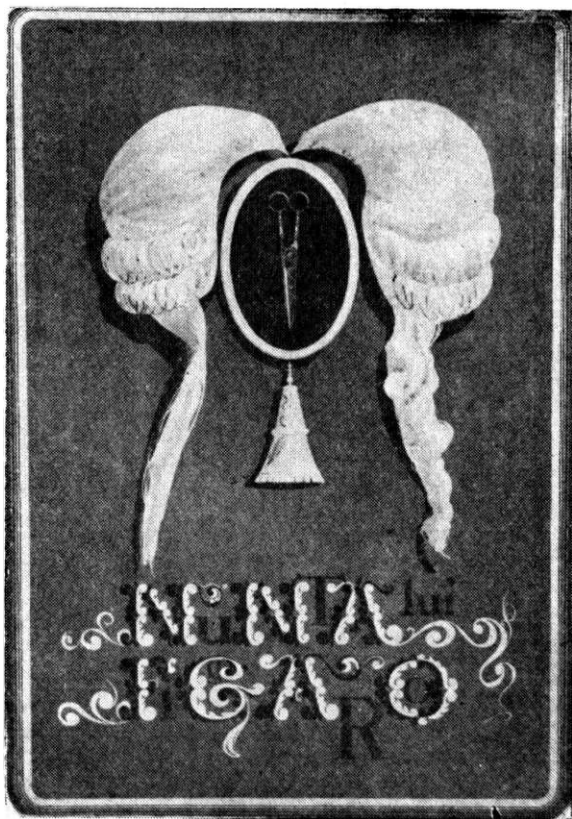
Dorim ca spectacolele laboratorului nostru să fie nu numai o «școală» a actorilor și regizorilor, dar și o «școală» a spectatorului. Aici vom invita regizori tineri sau

debutanți care experimentează și încearcă să promoveze forme inedite de literatură dramatică sau de artă a spectacolului, prin abordarea unor mijloace mai suple sau mai îndrăznețe de comunicare artistică. Întregul colectiv giuleștean este animat de năzuința unei munci asidue — cât mai diverse — către o supremă fuziune cu publicul. Aceasta este expresia unor cerințe generale de educație artistică, cât și expresia unor exigențe speciale de formație ale oamenilor care vin astăzi la teatru.

Pentru că dorim ca relația dintre spectator și «centrul nostru cultural» să fie cât mai complexă, cât mai directă și cât mai puțin întâmplătoare, s-a luat inițiativa ca spectatorii să poată veni la club-barul teatrului cu 2—3 ore înaintea spectacolului, accesul făcându-se pe baza biletului de intrare la spectacol. De asemenea, ei vor putea rămâne și după reprezentație încă 2—3 ore în compania actorilor și realizatorilor spectacolului. Dorim să excludem astfel relația rece, lipsită de comunicabilitate, între faptul scenic și spectatorii noștri.

Întrucât primele spectacole ale stagiunii vor fi *Meșterul Manole* de Lucian Blaga și *Nunta lui Figaro* de Beaumarchais, l-am rugat pe regizorul Dinu Cernescu să ne vorbească și despre ele:

„Căutînd împreună cu conducerea Teatrului Giulești o piesă care să întrunească grelele condiții pe care noi înșine le punem piesei de deschidere a noii săli, am avut cu *Meșterul Manole* bucuria revelației unui text de o mare frumusețe poetică — o poezie transfiguratoare, încărcată de semnificații —, un text profund contemporan și permițînd o modalitate de teatru direct, deci o piesă modernă în esența ei. Ne-am convins de «teatralitatea» acestei piese, de caracterul ei scenic și de remarcabila ei valoare spectaculară.

Proiect de afis pentru „Nunta lui Figaro”

Teatrul lui Blaga este un teatru tragic, de un tragic autentic. Căci ce altceva decît tragic poate fi acest erou, chinuit de marea răspundere de a clădi pentru lumea contemporană lui, și nu numai pentru ea, acest spirit obsedat de o devorantă dorință de cunoaștere — asemănător unui Giordano Bruno sau Oppenheimer — și care merge pînă la sacrificarea propriei lui persoane (sacrificarea Mirei înseamnă amputarea unei jumătăți din propria lui ființă), obținînd în compensație realizarea actului constructiv al vieții sale ?

Și în acest «ritual al construcției», care este tema piesei, Meșterul Manole se impune și ți se impune prin gîndirea lui neliniștită, mereu cu un pas înaintea semenilor săi, de unde și inevitabila lui ruptură de ei ; toate acestea, transfigurînd una din cele mai frumoase legende, au constituit suficiente motive pentru alegerea și montarea acestei piese.

De altfel, ideea transpunerii scenice a unei lucrări de Lucian Blaga corespunde uneia dintre preocupările teatrului nostru. Felul în care este scrisă piesa și modul cum vom încerca să realizăm spectacolul, căutînd corespondențe contemporane baladei, vor pune în evidență un alt deziderat al repertoriului și al reprezentațiilor Teatrului Giulești : modalități directe de spectacol și larg accesibile publicului.

Mi se par suficiente aceste motive pentru a explica o opțiune și pentru a justifica interesul pe care-l purtăm piesei.

Și acum, despre *Nunta lui Figaro* și despre Beaumarchais.

Din Beaumarchais s-a făcut totdeauna un autor salonard, înecat în mătăsurii, dantele, jocuri și jocuri de cuvinte. Eroii și eroinele sale deveneau subit domni prețioși și doamne distinse, iar unul din cele mai revoluționare personaje pe care le-a cunoscut dramaturgia franceză, Figaro, apărea, în majoritatea montărilor, ba girbovit de ani și de reumatisme, pentru că «tradiția» îl cerea interpretat de un «virtuoz» al trupei (or, de obicei, «virtuozul maestru» avea cel puțin 50 de ani), ba apărea pomădat, ca un dansator pe sîrmă. În orice caz nu era eroul creat de Beaumarchais.

Cred că acestei piese, pentru a i se da suflul ei adevărat, nu trebuie decît să i se facă dreptate, adică să se restabilească adevăratele relații realist-istorice ale vremii ei. În acest fel, piesa își va recăpăta caracterul ei popular, vehement, pamfletar și modern.

Dacă înlăturăm din jurul lui Beaumarchais prejudecățile dantelărilor și dulcigărilor, de conținut și de formă, vom vedea apărînd în fața noastră un text de o profundă acuitate, poetică și populară. Și nu ne-am propus decît atît."